

Monitorul

DREPTURILOR OMULUI

Merită să mori pentru ceea ce te face să trăiești

Publicație editată de Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului din România

Anul XVIII
DECEMBRIE 2017

DOSARUL «REVOLUȚIA» LA PERSOANA I

O fotografie face cât o mie de cuvinte!
Cu puțin înaintea Revelionului 1990 se inaugura Cimitirul Eroilor din Capitală. Pentru ce au murit oamenii aceia?
Continuăm serialul privind evenimentele din Decembrie 1989 prezentând memoriul colonelului (r) Ion Nicolescu către fostul președinte Traian Băsescu, el însuși un "emanat" al loviturii de stat despre care, iată, martorii direcți îndrăznesc, timid, să spună adevărul!

Pag. 4-6

ERA «BIG BROTHER»

Amendă pentru insulte aduse pe Facebook jandarmilor

Dacă până acum se trezea amendat pentru protestele stradale, mai nou, un cetățean a luat amendă și pentru o postare pe Facebook. Un protestatar anti-corupție a fost amendat cu 900 de lei pe motiv că a postat, pe Facebook, jigniri la adresa jandarmilor.

"A postat în mediul virtual, pe pagina personală a rețelei de socializare Facebook Cristian-Mihai Dide cu acces publicului, expresii jignitoare și vulgare la adresa lucrătorilor Jandarmeriei Române care și-au desfășurat activitatea la sediul DNA în data de 21 Noiembrie 2017, lezând demnitatea și onoarea instituției Jandarmeriei Române", se arată în procesul verbal, postat pe pagina de Facebook a protestatarului.

Reamintim că pe 21 Noiembrie 2017, la DNA a avut loc audierea liderului PSD, Liviu Dragnea, ulterior Dide numindu-i, pe Facebook, sclavi pe cei ce l-au păzit pe Dragnea.

Cel care s-a trezit cu amenda pentru postare pe Facebook este Cristian Mihai Dide, cel mai amendat protestatar din Piața Victoriei.

Plouă cu dosare penale pentru protestatari! Acuzații de "incitare la violență" pe Facebook

Poliția Română le-a deschis protestatarilor care au ieșit în stradă împotriva planurilor coaliției PSD-ALDE în domeniul Justiției nu mai

puțin de șapte dosare penale până acum pentru incitare la violență.

Polițiștii urmăresc mesajele postate pe Facebook în legătură cu protestele din ultima perioadă și au deschis inclusiv dosare penale pentru șapte persoane care au scris pe rețeaua socială mesaje care ar incita la violență, relatează Digi24.

Omenii legii au început să monitorizeze postările de pe Facebook în care lumea este mobilizată să iasă în stradă, să se uite la ce scriu oamenii și susțin că au descoperit mesaje care incită la violență, la ură și la tulburarea ordinii publice în timpul manifestărilor împotriva modificării legilor Justiției.

Așadar, ei au făcut dosare penale pe numele a șapte oameni care au postat astfel de mesaje. Dacă vor fi găsite vinovate pentru instigare, aceste persoane riscă între 3 luni și 3 ani de închisoare.

epochtimes-romania.com

DEMOCRAȚIE?

Una spunem și alta gândim!!!
De peste trei decenii, am luat decizia crucială a vieții, de a mă dedica propriei mele lupte, deloc ușoare, pentru cunoașterea, promovarea și apărarea drepturilor fundamentale ale omului, în România și în lume.

În cei cinci ani, petrecuți în închisorile de exterminare ale regimului comunist, ca deținut politic, fiind condamnat de două ori la moarte pentru complot în vederea trădării, subminării și sabotării societății comuniste din Republica Socialistă România, mi-am făcut pionieratul printr-un exercițiu permanent și dificil, cu vicisitudinile unei vieți în regim de reclusiune totală și lipsit de orice drepturi, inclusiv dreptul la viață.

Eliberat în ziua de 22 Decembrie 1989, din închisoarea politică Aiud și adus în prima conducere a noului stat «capitalist» România, ca președinte al Comisiei legislative, juridice și a drepturilor omului, mi-am asumat riscul de a mă înhăma la lupta pentru apărarea drepturilor fundamentale ale omului.

După ce mi s-a încredințat misiunea de a implementa la noi o filială a Societății Internaționale a Drepturilor Omului, în martie 1990, a urmat apariția, pentru prima dată în România, a Organizației pentru Apărarea Drepturilor Omului, pe care am avut onoarea să o conduc până în ziua de azi.

Cea mai grea problemă pe care am întâlnit-o în toți acești ani a fost lupta cu mentalitățile oamenilor, cu atitudinea retrogradă a diversilor conducători de instituții, cu reticențe la schimbare, la nou, cu o lipsă de încredere a oamenilor în orice fel de instituții de tip nou, cu o lipsă de implicare și de susținere a societății civile.

Ani de zile, în România, drepturile omului au fost prilej de «mișto», de «caterincă» pentru mulți șefi de instituții și conducători ai statului de drept.

Greu s-a înțeles în țara asta importanța respectării și apărării drepturilor omului. A trebuit să fim condamnați de mii de ori la C.E.D.O., din 1995, când am aderat la această instituție, ca să începem să înțelegem că drepturile omului, indiferent de starea socială și politică a fiecărui individ, nu reprezintă un joc de cuvinte, este problema cea mai importantă într-un stat de drept și cu o democrație consolidată.

Greu, foarte greu, instituțiile statului au acceptat să-și creeze departamente pentru drepturile omului și să fie controlate de societatea civilă, mai precis de ONG-uri care au în statut promovarea, respectarea și apărarea drepturilor omului.

Cu toate acestea, se simte un dezinteres nemotivat din partea statului față de această vitală și importantă dimensiune dintr-o societate cu pretenții, așa cum se vrea a fi cea română.

Ne mișcăm foarte greu și de multe ori haotic la toate semnalele internaționale și chiar naționale. Doar biciul rece al unor rezoluții din Parlamentul European, ale unor condamnări ale Curții Europene de Justiție de la Luxembourg sau cele ale C.E.D.O. au făcut ca România să încerce a mișca lucrurile pe acest palier foarte important al unei societăți.

Amprenta pe care au lăsat-o regimurile dictatoriale încă ne macină și ne învrăjbește. Mai nou în România, sintagma „lupta pentru drepturile omului” o auzi rostită de cea mai mare parte a politicienilor.

Ba e chiar la modă ca, în fiecare discurs al parlamentarilor și guvernanților noștri, să se vorbească despre respectarea drepturilor omului, numai că una spun, alta gândesc și cu totul alta fac, când trec la fapte.

Sigur, ei aparțin unei gândiri înapoiate, chiar malefice, mefitofelice, care dăunează grav democrației și statului de drept. Democrația ori este mimată, ori ne aflăm într-o autocrație sau într-un stat polițienesc, fără controlul firesc al societății civile.

Reveniți-vă, domnilor, înțelegeți că, fără drepturi, oamenii pot fi lipsiți de condiția existenței lor umane!

Florentin SCALEȚCHI
Președinte fondator OADO

MONITORUL
DREPTURILOR
OMULUI

Hai liberare, Ridzi!

Ministresa Ridzi – uitasem cu totul de ea – iese azi din pușcărie. Nu așa de repede ca alții – a executat 1010 zile la Gherla, unde a măturat, precum mărturisește, a servit la cantină, a scris o carte și a jucat un rol în piesa "Selfie", pe scena Naționalului clujean.

Vina ei dovedită, din 2009 – păcătos an acest 2009! – e că a scos, din vistieria Ministerului de Turism, 600.000 euro, bani care – circulă vorba prin târg – au mers ilegal în campania unuia pe care l-a slujit cu credință și devotament nemărginit, ca o bucătăreasă care moare nemâncată lângă ciorba stăpânului. I-a slujit pe el și pe fie-sa.

Poate că unii gologani s-au lipit și de poșeta madamei, dar ea a părut, multora, fraiera de serviciu, îngrijitoarea benevolă a unei țârle politice, cu cioban hăhăit și nemilos. În sala de judecată, mai aflu din aceeași știre, Monica Ridzi, pe care mi-o amintesc trecând ușor de la o obrăznicie luată prin contaminare de la una cu nume scurt, rezultat din abrevieri, la chipul înlăcrimat al unei martire, a spus cu voce fermă că nu va mai fi vreodată politician sau personaj public.

Gata! Când fostul păstor Becali, ajuns miliardar, declara la fel, ieșind din pușcărie, nu l-am crezut, iar confirmarea că nu va fi așa a venit la o săptămână doar, când a luat-o de la cap cu toate și a umplut până la refuz televiziunile care-l vor pentru rating.

Nu știu, ori încrederea mea nemărginită în femei, în general răsplătită, ori un alt simț, îmi dau convingerea că femeiușca asta nu minte. Iese din politică.

În dezamăgirea ei nu funcționează autopenitența, vina de a fi greșit, care o strivește ca o cruce grea, cărată pe urcușul de piatră al Golgotei, ci dezamăgirea, pierderea încrederii în oamenii neoameni.

Cine a păcălit-o pe Ritzi? Cine și-a bătut joc de ea, fiindcă dintre muierile politice cu țâțe voluptoase și genți care fac fiecare cât un Mercedes, e singura fraieră?

Presa a tot arătat în niște direcții, cu deștul pixului care între timp s-a uscat și s-a rupt ca un vreasc, rămas fără cerneală. Justiția a rămas dreaptă în nedreptatea ei pentru care ies oameni în stradă și se păruiesc românii. Justiția n-a tras de cordonul ombilical prin care banii se scurgeau în alte poșete și-n alte buzunare. S-a mulțumit s-o ardă pe rug – ei nici chiar așa, că nu mai avem inchiziție! – s-o rumească nițel, cu îngăduință. Dar pânaie a făcut, mai multă ca altele, mult mai prihănite care nu fac și nu vor face.

Ce i-a lipsit Monicăi Iacob Ritzi ca s-o pârjolească nenorocul? Mă gândesc că fiind nițel casnică, fiind și mamă, trecând pe acasă uneori, a semănat cu o femeie banală de la țară, ușor de condamnat fiindcă a furat știuleți din grădina ceapeului. I-a lipsit anvergura, clasa, curvia înaltă.

Ritzi, care mie-mi părea educată și chiar simpatică, avea un soț care plângea pe la ușile judecăților pentru ea, în timp ce alții mimau ușor lipsa de virilitate a biblicului Iosif, lăsându-și nevestele să fie fertilizate de duhul sfânt atotputernic.

Din încornorarea asta, unii s-au ales cu sute de milioane de euro sau dolari.

Ce m-a șocat în această informație de presă, e că Monica Ritzi nu s-a bucurat – în sala de judecată, aflând decizia eliberării – că iese din pușcărie, ci că iese din politică. Libertatea și-a câștigat-o, trecând prin acest purgatoriu (nu-i zic infern, fiindcă a servit la mese și a jucat un rol într-o piesă, ceea ce deosebește pușcăria de azi, de pușcăria de la Aiud sau Canal), unde a învățat să se ferească de băsești și ebe, nume devenite comune în largul nostru dicționar onomastic dâmbovițean. Pentru mine, fără să o știu de aproape, femeia asta nu are nimic comun cu ...

Dar nu mai dau nume de femei politice hoate și victorioase, care nu vor intra niciodată la pânaie, că-s multe și la îndemână.

Lucian AVRAMEȘCU

Ampress.ro 22 Noiembrie 2017

Blog notes

JUR!

Citesc cu ochii scoși din orbite o știre de ieri (<http://www.hotnews.ro/stiri-esential-22127255-generalul-sri-dumitru-dumbrava-confirmat-comisia-sri-cunoaste-colaborat-procurorul-lancranjan-dar-neaga-ajutat-cariera.htm>)

Cică dl. general SRI a fost frecvent pe la parchete și la instanțe să dea sfaturi juridice procurorilor și judecătorilor implicați în dosare în care SRI interes.

24 de ore mai târziu, domn' general e încă în funcție, numele procurorilor și al judecătorilor care au avut nevoie de consiliere din partea sa nu este cunoscut, iar CSM-ul, Danileț și Moise Guran încă luptă cu legile Justiției.

Pentru mine e cam târziu, dar jur că o să fac orice posibil ca ai mei copii să trăiască într-o țară în care la 24 de ore de la o asemenea declarație dl. general ar fi în arest preventiv, procurorii și judecătorii consiliați ar fi măcar suspendați din funcție, iar ONG-urile ar protesta în stradă împotriva serviciilor secrete și nu în favoarea lor.

Ce dracu' de țară e asta? Știu că suntem o nație predestinată manipulării grosolane, că așa o ducem de cel puțin 80 de ani, dar cum rahat să te numești "România curată" și să accepți asta?

Mai zice dl. general că el luptă împotriva judecătorilor sau al experților care stabileau altceva decât era în probele dosarului.

Ceee? SRI citește probele unui dosar, stabilește care este soluția corectă și, dacă judecătorul dă altă soluție, mută câmpul tactic la el în birou???

Din câte discuții am avut cu judecători care au activat înainte de '89, Securitatea nu avea atâta tupeu. Aia aveau o limită.

Astăzi, îl văd live pe unul de la PNL (pentru cine nu își mai amintește, "L" vine de la Liberal) spunând în Parlament că președintele trebuie să poată refuza numirea în funcții din zona justiției pe baza informațiilor de la serviciile secrete.

Adică, dacă este propus cineva Președinte la ICCJ sau boss de boss la DIICOT, președintele să îi poată refuza numirea pentru că băieții cu ochi albaștri îi șoptesc că nu e "de-al nostru".

Vroiam să scriu mai multe, aveam niște dume bune în minte etc., dar mă opresc.

Mi-e atât de scârbă nu de ceea ce fac aia de la SRI, ci de tăcerea asurzitoare dinspre CSM-ul care apără abitir independența sistemului imediat ce spune orice fraier că un judecător îi un bou, de tăcerea judecătorilor care au învățat drept de la dl. general, de tăcerea procurorilor care au învățat drept de la servicii, de tăcerea judecătorilor cărora li s-a arătat care este "soluția fondată pe probe" într-o dosar. Chiar nu este unul să spună ce și cum s-a întâmplat?

"Jur să respect Constituția și legile țării, să apăr drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei, să-mi îndeplinesc atribuțiile cu onoare, conștiință și fără părtinire. Așa să-mi ajute Dumnezeu!"

Mai țineți minte când ați jurat asta? Să vă fie rușine tuturor...

PS. Evident, UNBR nu are nimic de zis. Nu ne interesează, noi să fim sănătoși!

Radu CHIRIȚĂ

<http://raduchirita.ro> 23 Noiembrie 2017

Puiu Găzdaru

Puteți citi publicația noastră și pe Facebook

MONITORUL DREPTURILOR OMULUI

O.A.D.O. - ROMÂNIA
O.N.G. cu statut de membru consultativ special al Consiliului Economic și Social al Națiunilor Unite - ECOSOC-ONU
Redactor-sef: Florin ZAGONEANU
- membru UZPR -

Tipar: Euro Info Design - ISSN 1582-0726

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE ORGANIZAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI

DIRECTOR GENERAL: Prof.univ.dr. FLORENTIN SCALEȚCHI
Ion COSTEI - Consilier științific

Ilinca DUMITRACHE - Director administrativ Gabriel MIHALACHE - Secretar general de redacție
Colaboratori externi: Octavian ANDRONIC, Lucian AVRAMEȘCU, Mircea CHELARU,
Delia CORNEA, Thomas CSINTA, Liviu MAN, Adrian NASTASE, Monica NIȚESCU, Damian PAL,
Bogdan POPOVICI, Octavian STIREANU, Marian TUDOR, Corneliu VLAD, George VEȚICU
Colectiv de redacție: Cristina Doriană CÎMPAN, Dan NIȚESCU, Flori POPA, Mariana STANICI

Responsabilitatea asupra articolelor revine autorilor. Publicația se distribuie gratuit, neavând scopul obținerii de beneficii pecuniare și prezintă și materiale provenite din surse deschise (Internet) citând, unde este posibil, pe autorii acestora.

Adresa redacției: Str. Malor Băcilă nr. 4, bloc 18, parter, sector 2, București - România

Tel/fax: 021.240.74.82, 021.240.74.55, 021.240.61.30 Mail: monitor.oado@gmail.com sau oado_oado@yahoo.com

Lovitură dură pentru Kovesi de la Bruxelles! DNA, criticată de jurnaliștii europeni:

„Corupția din lupta anticorupție a României”

Un articol publicat pe site-ul publicației „New Europe”, cu sediul la Bruxelles, analizează campania anticorupție din România, în contextul controverșelor apărute, în ultima perioadă, „la nivel înalt”, scrie „România Liberă”.

„Lupta împotriva corupției din România arată astfel: o creștere cu 50% a inculpărilor în ultimii cinci ani, o rată a condamnării de 92% și o represiune nemiloasă, aparent fără rival în altă parte a Europei”, susține articolul publicat de către „New Europe”, intitulat „Corupția din lupta anticorupție a României”.

Puse sub presiune de către instituțiile europene, disperate să obțină o poveste de succes din extinderea cu probleme a anului 2007, Direcția Națională Anticorupție a fost acoperită cu laude în ultimii ani.

„Dar, dincolo de bula Bruxelles-ului, am dat peste o poveste foarte diferită - una de intimidare și de constrângere, și a unei aparente ciocniri cu Serviciul Român de Informații (SRI) - o tragedie de corupție în centrul luptei împotriva corupției”, scrie publicația.

DNA este condus de procurorul-șef Laura Kövesi, căreia deseori i se atribuie laurii pentru intensificarea luptei împotriva corupției din România.

De la preluarea acestui post în 2012, DNA a obținut mai multe arestări, mai multe sechestrare pe bunuri și mai multe condamnări decât oricare dintre agențiile sale similare din întreaga UE.

„Cu toate acestea, sub mandatul lui Kovesi, au apărut și preocupări semnificative în legătură cu metodele de lucru ale DNA.

Au existat acuzații ample, prea multe pentru a fi minimalizate, privind încălcarea unor principii și drepturi ale omului fundamentale la nivelul UE în cursa obsedantă pentru obținerea unor sentințe de condamnare și, chiar mai grav, privind faptul că în investigațiile DNA au loc, în mod obișnuit, abuzuri de putere și condamnări motivate politic”, menționează „New Europe”.

Ancheta în curs de desfășurare a unei comisii parlamentare cu privire la practicile SRI și implicarea sa în investigațiile DNA oferă șansa de a pune în lumină această relație îngrijorătoare.

Secretarul General al SRI, Dumitru Dumbrovă, se confruntă cu o cerere de a demisiona, amintește publicația, pe fondul acuzațiilor că a încercat să influențeze judecătorii care prezidează cazurile DNA.

Surse românești au menționat că el a încercat să contacteze și să influențeze persoane din zona judiciară, prin intermediul Facebook, subliniind preocupările în creștere legate de relația din ce în ce mai compromisă dintre serviciul de informații și DNA.

O astfel de relație are ecouri deranjante care vin dintr-un capitol întunecat al istoriei românești.

Publicația europeană oferă ca exemplu cazul lui Dan Adamescu - om de afaceri și acționar al ziarului „România liberă”.

Despre acesta, „New Europe” relatează că, în martie 2014, la două săptămâni după ce premierul Victor Ponta anunțase la un post TV că Dan Adamescu va fi acuzat de corupție, el a fost arestat, i s-au pus cătușe și a fost dus în fața unui judecător care i-a re-

Puncte de vedere

FOTO: AGERPRES

fuzat cererea de a fi eliberat pe cauțiune.

„Pagini întregi din rechizitoriul său au fost scurse în presă și publicate. Dan Adamescu a fost efectiv condamnat din prima zi a procesului său și în mai puțin de patru ani și patru luni de închisoare pentru corupție. Ulterior, i s-a refuzat în mod repetat eliberarea condiționată, pentru un motiv kafkian, acela că el «continuă să nege acuzațiile care i se aduc».

Fiul său, Alexander, un cetățean german, a contestat procesul nedrept. În iunie 2016, și Alexander a fost arestat la Londra pe baza unui mandat european de arestare, emis de guvernul român care îl acuză de complicitate cu tatăl său.

Momentul arestării a fost cu atât mai remarcabil cu cât pentru a avut loc în timp ce Alexander trebuia să participe la o dezbatere a „Frontline Club” pe tema abuzurilor din mandatul european de arestare.

Acuzațiile ar fi ridicolă dacă nu ar fi

apărut prejudiciul iremediabil care a fost făcut lui Alexandru și familiei sale. În noiembrie 2016, o instanță locală a negat cererea tatălui său de eliberare condiționată pentru motive de sănătate.

La 24 ianuarie 2017, Dan Adamescu a murit de septicemie în custodie, după ce a intrat în comă indusă din decembrie 2016”, notează „New Europe”.

Jurnaliștii aduc în discuție una dintre întrebările pe care le ridică modul cum este pus în aplicare mandatul european de arestare, care trage o serie de alte țări europene pentru a facilita afacerile tulburi făcute de autorităților române, în special în Marea Britanie.

Acest instrument legislativ este construit pe ideea că instanțele din București respectă standarde similare de justiție ca la Paris sau Londra.

„În practică, cazurile pe care le-am examinat sugerează că acest lucru este deocamdată doar un deziderat. (...)

Importanța luptei împotriva corupției în România nu poate fi subestimată. Ceea ce arată ancheta noastră este că cei care conduc această luptă ar trebui să fie la fel de atent examinați ca cei pe care îi urmăresc.

Cu toate acestea, acoperirea largă a puterii și influenței DNA-ului înseamnă că îndoielele și critica vor veni rar din interiorul țării. În schimb, datorită de a critica sistemul anti-corupție al României se bazează în mare măsură pe Uniunea Europeană”, este concluzia „New Europe”, citată de „România Liberă”.

Alexandra CRUCERU

stiripesurse.ro 10 Decembrie 2017

Liviu Pleșoianu, radiografie SUMBRĂ a României:

Dictatura justiției independente ne-a scos de pe harta lumii...

Deputatul PSD, Liviu Pleșoianu, a făcut într-un amplu articol pe Facebook o analiză sumbră.

Politicianul susține că România a fost scoasă de pe harta lumii din cauza unor "experimente" precum dictatura justiției "independente".

Pleșoianu spune însă că românii pot renaște doar dacă au deschidere către dialog și încep să nu mai plece capul la umbra tălpilor altora. Altfel, avertizează

Mihai POZIUMSCHI / Arhiva AGERPRES

el, România va ajunge o ruină, cu destinul sufocat de buruieni.

„România este, pas cu pas, destructurată. Noi, ca popor, suntem aruncați eficient în afara istoriei și a propriului destin. Suntem abil așezați în tranșee și ni se injectează zilnic doze de ură activă. Apoi, fără să înțelegem cum s-a ajuns aici, pornim să ne luptăm unii cu alții golind de semnificație însuși conceptul de «națiune». Albia pe unde odată trecea un sens comun este acum complet secată. Suntem un neam a cărui soartă a fost cinic suspendată deasupra unei văi infinite.

Nu mai suntem nici România mare, dar nici România mică.

Experimente precum dictatura justiției «independente» au reușit să ne scoată atât de pe harta lumii, cât și de pe propriile șine. Un tren deraiat care poartă spre nicideunde milioane de oameni care nu își mai află rostul comun...

...Nu e premoniție, e doar privire cu ochii larg deschși - dacă nu repornim inima acestei națiuni acum (nu anul viitor, nu anotimpul următor, nu luna care vine), atunci ne vom fi ratat poate ultima șansă de a conta frumos pe scena lumii. și nu o putem reporni decât dacă ne administrăm, colectiv, un sens.

Singurul liant e noua perspectivă pe care ne-am putea-o da și pe care lumii i-am putea-o propune. Iar de un lucru sunt ferm convins - România poate renaște doar dacă își acceptă destinul de deschizătoare de drumuri, de neutră țară umanistă care oferă timp și spațiu pentru DIALOG, de teritoriu liber de ură și de cultivator nu doar de grâu - ci și de SEN-SURI.

Dacă vom continua, din contră, să pășim cu capul plecat la umbra tălpilor mari ale altora, atunci vom ajunge, foarte curând, o ruină. - Ruina unui popor cu destinul acoperit și sufocat de buruieni...”, a scris Liviu Pleșoianu.

stiripesurse.ro 20 Noiembrie 2017

DOSARUL «REVOLUȚIA» LA PERSOANA I

Continuăm serialul referitor la evenimentele din Decembrie 1989 prezentând memoriul colonelului (r) Ion Nicolescu (foto) către fostul președinte Traian Băsescu, el însuși un "emanat" al loviturii de stat despre care, iată, martorii direcți îndrăznesc, timid, să spună adevărul!

- urmare din nr. trecut -

Între 17 decembrie și 21 decembrie 1989 au urmat evenimentele cunoscute de toată lumea. Nu m-a mai căutat la telefon până în data de 21 decembrie.

După cum se știe, pe 17 decembrie, unitățile Armatei Române primiseră indicațiile de luptă și se găseau cu efectivele complete în cazărmi, gata de luptă.

Pe 21 decembrie, Sergiu Nicolaescu mă sună și-mi spune că vrea să vină la mine, să vorbim și să "tragă câteva gloanțe" în poligon. Politicos, i-am răspuns că nu pot executa nici un fel de trageri, deoarece unitatea se găsește în alarmă de luptă. A replicat, nemulțumit: "Știu, știu, voi veni până la tine".

Am uitat să menționez că, înainte, cu aproximație în jurul datelor de 1-4 decembrie, mi-a trimis printr-un anume domn Marian Găman (care acum este șeful lui de cabinet la Senat), să-i reglez o pușcă cu amortizor cu lunetă, o armă ultramodernă, un "Browning". I-am reglat-o și dl. Marian Găman a venit și a luat-o în cursul datelor de 10-11 decembrie '89.

Am fost uimit de performanțele acelei arme. Avea un încărcător cu capacitatea de 16 cartușe, calibrul 5,6 mm, semiautomată. Armă de profesioniști. În ziua de 21 decembrie am fost anunțat de la punctul de control al unității, în jurul orelor 11,00, că la poartă mă caută dl. Nicolaescu, însoțit de un domn. Am ordonat să fie condus la mine. A fost condus și a intrat în biroul meu însoțit de dl. Vladimir Găitan.

În biroul meu, în acel moment, se găseau: actualii (ca grade) locotenent-colonelul Nicolae Drăghici, colonelul Ion Lungu, locotenent-colonelul Viorel Frățilă, colonelul doctor Ion Cordoș, sergentul-major Mihail Olteanu, sergentul Gheorghe Drăghici.

I-am rugat să iasă, pentru a rămâne singur cu cei doi. Amândoi erau îmbrăcați în niște combinezoane negre, deosebite, gen trupe speciale. Sergiu Nicolaescu m-a întrebat dacă putem trage câteva focuri în poligonul redus al unității. I-am răspuns că nu se poate, pentru că, în situații deosebite, avem consemne bine stabilite.

S-a cam supărat. Apoi, pe un ton foarte grav, mi-a spus: "Te-am anunțat că va urma «ceva». Am mare încredere în dumneata. O să am grijă de cariera ta. Uite ce este, am nevoie de niște grenade. Nu-ți pot spune pentru ce, dar le voi folosi pentru binele țării". Pentru mine, solicitarea lui era o încălcare gravă a principiilor mele de militar. Am rămas surprins și m-am arătat contrariat.

A simțit. "Le voi folosi pentru popor, ai încredere în mine", a mai adăugat. Am șovăit. Îl respectam mult ca om și parcă un "impuls", ceva din mine, m-a făcut să fiu binevoitor. Simțisem acel "ceva". Toți doream căderea dictatorului.

L-am întrebat: "Ce fel de grenade, ofensive, defensive, de câte aveți nevoie?"

"O ladă, două", mi-a răspuns. "Ofensive, să nu facă schije multe", a completat. Îmi educasem în așa fel subordonații, aveau

atâta încredere în mine, încât nu comentau, nici în gând, vreun ordin pe care îl primeau. Aveau mare încredere în comandantul lor.

L-am chemat la mine pe plutonierul Alexandru Grama, șeful depozitului armament și muniție, și i-am spus de față cu cei doi: "Sandule, îmi trebuie 12 grenade ofensive. Vreau să sperii fazanii în poligon. Ne întâlnim la postul 3, să nu mai vadă nimeni, ținând cont de situația în care ne găsim". Locul era în afara unității. A răspuns scurt: "Am înțeles".

După 30 de minute, ne-am întâlnit cu el la postul 3. Venise cu grenadele și cu mașina lui personală. Am luat grenadele, le-am pus în mașina lui Vladimir Găitan, au plecat, iar eu m-am întors în birou. Parcă simțeam teamă pentru ce făcusem.

La plecare, mi-a spus: "Mulțumesc, nu m-am înșelat cu privire la dumneata. Stai în așteptare. Țara nu va uita".

Am rămas contrariat. Erau cuvinte mari: "Datorie sacră", "Țară". Dar știam că "ceva" se va întâmpla. Mă avertizase: "Vei avea un rol important", mi-a spus. Păcat că atunci nu știam în ce scenariu.

M-au apucat frământările. Eram un militar disciplinat, știam că greșisem grav. Mă simțeam vinovat. Întotdeauna, însă, m-a atras "aventura". Și o simțeam.

Nu știam cum va fi.

Până pe 22 decembrie, la ora 9,30, împreună cu un grup de cadre din conducerea unității, am mai pus lucrurile la punct, am urmărit știrile la televizor, eram tensionați cu toții de ce momente trăiam. Am mai controlat o dată coloana și efectivele scoase în curte din data de 17 decembrie. Așteptam.

Pe 22 decembrie, la ora 10,00, am fost anunțat de la punctul de control: erau două Dacii de Miliție, al căror șef era căpitanul Mihai Stancu, șeful Circulației pe județul Prahova. Acum este adjunctul șefului Poliției Rutiere române. Am permis accesul mașinilor în cazarmă, căpitanul Stancu fiindu-mi bun prieten. Pe un ton glumeț mi-a spus: "Hai, nu ești gata?" "Unde?", l-am întrebat.

"Unde? Am ordin de la primul-secretar Frățilă să te conduc în oraș și să spargi demonstrații din Ploiești", a continuat.

I-am răspuns: "Mișule, eu nu merg nicăieri. E vremea să gândim încet".

Eu am șefi în București. Hai să bem ceva. Ai încredere în mine".

A spus agitat: "Dar a ordonat primul-secretar. Ția ne execută în situația asta".

I-am repetat: "Ai încredere în mine, o să fie bine". De atunci, de câte ori ne-am întâlnit, mi-a mulțumit de fiecare dată că datorită mie nu a fost părtaș la o reprimare de demonstrații.

Nu după mult timp, pe la 10,20-10,30 a sunat telefonul. Era primul-secretar, care, conform legilor de atunci, era comandantul forțelor întrunite ale județului în acea situație.

Pe un ton foarte dur m-a întrebat de ce n-am plecat la Ploiești. "Unde?", am întrebat, "eu n-am primit nici un ordin". "Atunci îți ordon eu, saboturile, vorbesc eu cu

Foto: Cristian Delcea

Milea, te mănâncă plutonul de execuție", a urlat, practic, la mine. Am martori pe cei aflați în biroul meu (i-am enumerat mai sus) și aproximativ 500 de cadre adunate sub fereastra biroului meu, pentru comunicări de ordine, că i-am răspuns primului-secretar: "Vrei să ies? Bine, am să ies, mă desfășor la Nord și vă ar și vă însămânțez până la Sud, țiganul dracului!", și i-am închis telefonul.

Situația se complica pentru mine. Am dat cadrelor de conducere dispozițiile necesare apărării orașului Ploiești și pentru înlăturarea de la Putere a conducerii de atunci a județului. Am fost sunat apoi de fostul șef al Inspectoratului de Miliție, colonelul Pescaru, care m-a amenințat iar.

Ultimul care m-a sunat a fost fostul comandant al garnizoanei, generalul Dimitrie Popa, care mi-a spus: "Căpitane, vei da so-coteală în față partidului". I-am închis telefonul.

Ulterior, acest general a ajuns, pentru merite deosebite, senator PDSR. Mă pot lăuda că, instinctiv, am evitat o a doua Timișoara. Știam cât de răi sînt ploieștenii. Dar mai era și altceva: știam ce va urma.

Nu am ieșit din cazarmă. Nu am mai răspuns la telefonul cu număr de oraș. Nu după multă vreme s-a dat la televizor știrea că ministrul Apărării "trădătorul Milea" s-a sinucis.

Atunci am pus lucrurile iar cap la cap. Domnul Nicolaescu îmi spusese: "Vezi că va urma ceva".

Am afirmat în fața celor prezenți: "Ceaușescu și-a jucat ultima carte, fiți atenți în continuare!"

În birou la mine erau: locotenent-colonelul Nicolae Drăghici, colonelul Ion Lungu, locotenent-colonelul Gheorghe Arici, locotenent-colonelul Viorel Frățilă, colonelul dr. Ion Cordoș, colonelul Mihai Stancu, sergentul-major Mihail Olteanu, sergentul Drăghici Gheorghe.

Are loc apoi încercarea de discurs a dictatorului Ceaușescu, se aud țipete, zgomote, explozii, dictatorul fuge.

Am aflat ulterior de la dl. Nicolaescu că zgomotele de explozii erau de la grenadele pe care i le-am dat eu și pe care "oamenii lui" le-au folosit împreună cu toată gama cunoscută pentru a crea panică, acțiune care să ducă la fugă dictatorului.

La aproximativ 20 de minute de la fuga dictatorului, la televizor a apărut Mircea Dinescu cu un grup de revoluționari, care după ce a anunțat "că țara e liberă de comunism" a lansat apelul: "Căpitanul Nicolescu de la Ploiești să vină urgent pentru apărarea Televiziunii!" - apel repetat după alte 10 minute. A fost văzut și auzit de o țară întreagă.

M-am prăbușit pe un fotoliu. Am înțeles ce sarcină apăsa pe umerii mei.

Toți ochii subordonaților mei erau pe

"Consider că cele pe care a zintă adevărata mea spovedă. Nu au existat teroriști străci cu autorii loviturii de Stat!"

comandant. "Ce va face?" - se întrebau. Nu puteam pune în mișcare o forță considerabilă, de capul meu, la apelul unor "revoluționari".

Am telefonat la șefii mei. Nu aveau nici un ordin în acest sens. M-am gândit, din nou, la cele discutate cu dl. Nicolaescu cu aproximativ două luni înainte. Îmi aminteam întrebarea: "În cât timp poți ajunge în Capitală și cu ce forțe, dacă este nevoie?"

Înțelesesem clar: "nevoia" apăruse.

Nu aveam atunci noțiunea de Revoluție.

Fusesem chemat în Capitală. Am dat dispozițiile premergătoare efectuării unui marș cu o coloană de luptă mixtă în Capitală. La aproximativ 20 de minute, la televizor apare Sergiu Nicolaescu, care repetă apelul: "Comandantul unității de blindate, de la Ploiești, să vină urgent în Capitală. Militarii lui să poarte banderole tricolore pe mâna dreaptă!"

Nu am dat nici un ordin în acest sens.

După aproximativ 30 de minute de la al doilea apel am fost sunat de diverși civili pe telefonul cu număr de oraș, care îmi spuneau foarte indignați: "N-ai plecat, domnule? Pierdem Revoluția".

Deja, din tovarăș, ajunsesem domn.

Erau pași importanți pe drumul democrației. De unde știau niște civili numărul de telefon al unui comandant din Ploiești? Am vorbit, iar, cu șefii mei din Ploiești și București. Nici un ordin. Ceva îmi spunea să plec, militarul din mine, nu.

Au început să apară știri care de care mai alarmante (mai târziu am văzut cum "se fabricau") știri cu teroriști și cu ce măcel se întâmplă în Capitală etc.

Puțin mai târziu, mă sună dl. Sergiu Nicolaescu, foarte panicat, nervos: "N-ai plecat, domnule? Pierdem Revoluția. N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus ieri?" (pe 21 decembrie). "Dacă plecai când te-am chemat, te numeam ministrul Apărării!". "Vei primi ordin, am luat aprobare", mi-a mai spus.

Mai târziu, m-am întrebat: de unde avea un regizor, fie el chiar Sergiu Nicolaescu, puterea atât de mare de a pune un căpitan, comandant de regiment, ministrul Apărării?!

Nu glumea. Mi-a repetat de multe ori acest lucru atunci, dar și după 2-3-4 ani. Tot mai târziu, am înțeles cum ar fi avut această putere.

Dacă dl. căpitan Lupoi, care a avut un rol minor față de mine, a ajuns ce-a ajuns, eu ajungeam, pur și simplu, ministru.

Cum veți vedea ulterior, aș fi candidat pe post de generalul Militarului. De unde avea aprobarea să pună în mișcare o forță militară de la Ploiești? Nu forța conta, ci eu, pe care dl. Sergiu îl considera omul lui, un executant docil. S-a convins că s-a înșelat, mai târziu. Eu, poate atunci, am pierdut.

Partea a II-a din scrisoarea adresată, în ianuarie 2013, locatarului de la Cotroceni

Am să vi le prezint dvs. reprenie în fața lui Dumnezeu." ini decăt în legătură directă

Apoi am înțeles că, de fapt, eu am căștigat. Nu mă simt direct părtaș la nimic. Nu erau destule unități în București care să fie chemate pentru apărarea Televiziunii?

Spre seara zilei de 22 decembrie primesc ordin de la comandantul meu direct, pe atunci colonelul Tiberiu Costache, comandantul Diviziei 57 blindate: "Am primit ordine superioare să plec în București cu jumătate din forțe la Televiziune, jumătate la MAPN. Sunt teroriști. Mor oameni. Se trage, vezi ce faci. Ținem legătura!"

Ce legătură? Cu dumnealui am mai vorbit după aproximativ 10 zile, când a venit la Otopeni. De fapt, 10 zile nu am mai vorbit cu vreun comandant militar de-al meu. Am dat ordinele respective pentru marș, după toate canoanele regulamentelor militare: marș pe timp de noapte, coloană mixtă, inamic necunoscut. Situație complexă.

În primul rând, gravă era lipsa de date, de informații. Aveam o coloană lungă de 10 km, transportoare, tancuri, mașini speciale, tunuri, cercetași, camioane, 1.400 de militari în termen, 214 cadre. O forță impresionantă pentru orice formă de luptă, dar mite pentru ce urma, lupta în localitate! Era vorba pentru prima dată de lupta adeverată și de viețile oamenilor mei.

Mi-am luat toate măsurile. Până să plec, iar mă sună dl. Nicolaescu, extrem de agitat: "Ce mai aștepți? Pierdem Revoluția. Te aștept la Săftica".

I-am răspuns, supărat pentru tonul cu care îmi vorbea. "D-le Sergiu, eu comand o unitate de luptă, nu filmez". Iar mi-a spus: "Păcat, erai ministru!".

Am început deplasarea către Capitală. În dreptul postului de Miliție Săftica, coloana s-a oprit. Eu eram în ARO, la aproximativ 500 de metri de capul coloanei. Verificam coloana. Cercetașii maiorului Buinceanu m-au anunțat: "Tovarășe comandant, niște milițieni vor să vă vorbească".

M-am deplasat către capul coloanei. Acolo, lângă TAB-ul de cercetare, era un grup de 3-4 persoane îmbrăcate civil, înconjurat de militarii cercetași. M-am recomandat. Unul dintre ei s-a prezentat: "Sunt colonelul Nițu (ulterior generalul Nicolae Nițu), am primit ordin să vă transmit un bilețel cu un ordin transmis telefonic".

Pe bilețel scria: "Vă prezentați la Băneasa, la generalul Mocanu, comandantul Apărării A.A. a teritoriului (C.A.T.)".

Am început deplasarea. După 30 de minute, cercetașii m-au anunțat că s-au întâlnit cu dl. Sergiu Nicolaescu.

Așa cum îmi spusese la telefon, mă aștepta. M-am deplasat din nou către capul coloanei. M-am întâlnit cu dumnealui. Foarte agitat, m-a anunțat că pe drum s-a tras asupra lui, că i-a fost lovită mașina și că are motorul avariata. Se trăsesse asupra lui din dreptul casei Postelnicu. Era cu o mașină personală, un Renault 19. Era

foarte nervos. Mi-a spus, de față cu ofițerii cercetași, maiorul Buzea și locotenentul Buinceanu Marian, pentru a treia oară: "N-ai venit când te-am chemat. Ți-ai ratat cariera! Te făceam ministru Apărării! De acum, execuți ordinele mele. Am împuterniciri în acest sens".

I-am răspuns: "D-le Sergiu, eu abia sînt căpitan, mai am mult până la ministru, iar de executat, execut după ce mă consult cu șefii mei".

"Nu înțelegi, domnule, că este Revoluție, că pierdem Revoluția dacă nu ne grăbim? Voi, militarii, sînteți toți rigizi - a replicat, extrem de nervos. Am împuternicire să mergi cu mine, cu toate forțele, la Televiziune".

A avut dreptate. La sediul C.A.T. generalul Mocanu mi-a confirmat. Ordinul suna așa: "Cu toate forțele la Televiziune, cu dl. Nicolaescu!" Am înțeles că aprobarea era dată de generalul Victor Stănculescu.

Am omis ceva foarte important. La plecare, am primit un ordin care mi s-a părut bizar, total nemilităresc pentru o acțiune de luptă. A fost primul ordin pe care eu nu l-am executat, pentru siguranța oamenilor mei. Fără muniție suficientă nu ai cum să lupți. Ordinul specifica să plecăm la luptă cu "o unitate de foc, gură de foc". Asta, de exemplu, înseamnă ca un pistolar să aibă asupra lui 300 de cartușe. Foarte puțin. Mai târziu, am înțeles că prin acest ordin se "urmărea" ca militarii români să nu aibă forță de ripostă în fața așa-zisilor "teroriști". Să rămână, în 15 minute, fără muniție.

Dacă se urmărea ca Armata să asigure victoria Revoluției, s-ar fi ordonat cât mai multă muniție. "Alții" asigurau victoria Revoluției. Armata era chemată să facă față la diferite diversivuni, ca să se poată afirma că, printre alții, și Armata a tras în demonstrații.

Încălcind ordinul (ca și la prima "Mine-riadă", voi exemplifica) am dat ordin să se ia o cantitate imensă de muniție și toată hrana în curs de preparare și hrana rece din tot depozitul unității. Muniție și hrană, care mi-au prins foarte bine în următoarele 10 zile, când, efectiv, am acționat singur.

Când mai aveam vreo doi km până la Piața Scînteii, m-am urcat cu dl. Sergiu Nicolaescu pe primul transportor de cercetare. A cerut o cască și un pistol mitralieră. I-am satisfăcut "pofta" de a arăta ca un războinic adevărat.

Deși se trăgea în populație, în București, deși erau "teroriști", pentru protecția lui și pentru a fi cât mai puțin vizibil și mascat în întunericul nopții - totuși s-a îmbrăcat într-un treni de culoare albă și un fular mare și alb, de mătase, la gît, deși afară nu era frig. Ca și cum le-ar fi spus la teroriști: "Eu sînt, cel în alb, trageți! (dar nu în mine!)".

La intrarea în Piața Scînteii am întâlnit prima baricadă. Revoluționari, mașini, rabe, eram surprins. Cu basculante în fața tancurilor mele. El fiind recunoscut de revoluționari, ni s-a facilitat deplasarea, fără probleme, mai departe. Le-a spus celor de la baricadă: "Sînt cu căpitanul Nicolaescu, cel de la Ploiești, cel chemat de noi".

Cu ocazia acelei opriri a dat un interviu unui reporter francez cu cameră de filmat. Eu înțeleg bine franceza.

L-am auzit clar: "Stăpînim situația. Totul este sub control. Sunt cu o unitate foarte puternică".

Tot cu niște francezi a venit la Otopeni, pentru a le "prezenta" unitatea pe care dumnealui a adus-o în 22 decembrie '89 în Capitală. Că a contribuit personal, decisiv, la victoria Revoluției în Capitală...

Ulterior, într-un interviu, "Dl. Sergiu Nicolaescu dialoghează", afirmă că "venirea blindatelor de la Ploiești «aduse» de el a salvat Televiziunea și a contribuit decisiv la victoria Revoluției în Capitală".

De asemenea, mai afirma că a luat legătură cu unitățile militare de la Podul Otopeni, Castelul "Elena Lupescu" pentru a asigura trecerea podului de către unitatea de sub comanda mea și continuarea deplasării în Capitală, de urgență.

Am sărit peste episodul "Podul Otopeni" până la oprirea de la Piața Scînteii, pentru a explica modul în care a luat dumnealui legătura cu unitățile militare de la pod (unități de apărare antiaeriană).

Atît de bine a luat legătura, a asigurat intrarea în ordine în așa fel, încât la Otopeni au rămas 5-6 morți și 2 răniți. Morți despre care Comisia de cercetare a evenimentelor din decembrie nu a amintit nimic.

Relatez: am ajuns la pod. Am oprit coloana pentru două scopuri pur militare. Dl. Nicolaescu nu a fost de acord să mă opresc și mă grăbea spre Capitală.

L-am rugat să mă lase să-mi comand unitatea. Am ordonat să se execute cercetarea de geniu a podului (că să nu fie minat) și să dau misiunile de luptă în Capitală, respectiv la Televiziune. Când comandanții de subunități se adunau către capul coloanei din stînga, din incinta unității militare de la pod, cu care vorbea dl. Nicolaescu, și din spațiul liber între unitatea de la Castelul "Elena Lupescu" și blocurile de la pod (stînga podului) s-a deschis un foc deosebit de puternic asupra coloanei regimentului cu mitralierele antiaeriene în bătaie terestră.

De asemenea, s-a tras și cu alte categorii de armament.

Pe asfalt zburau sute de gloanțe. Atunci, practic, i-am salvat viața d-lui Nicolaescu, împingîndu-l după un TAB. Eu, din reculul împingerii, am căzut în genunchi pe asfalt.

În timpul când se trăgea foarte puternic, patru mașini Dacia coborau de pe pod și se deplasau către Ploiești. Au intrat în acel foc ucigător. Am văzut scene de coșmar, de la 3-4 metri. Mașinile lovite de sute de gloanțe s-au oprit instantaneu. Trupurile din mașini au fost, practic, ciuruite. Zeci de mitraliere grele și ușoare de pe mașinile de luptă ale coloanei de sub comanda mea au deschis focul în direcția de unde se trăgea către noi.

Forța și densitatea extraordinară a focului nostru au făcut liniște în două minute de la declanșare.

Sergiu Nicolaescu strigă: "Dă comanda să plecăm, am întîrziat destul!" "Stați să vedem ce este cu cei din mașini! Sînt mulți morți, răniți", i-am replicat. "Lasă, domnule, morții, pierdem Revoluția, suntem așteptați!" Nu l-am ascultat. Am lăsat morții și răniții în seama a trei milițieni apăruiți acolo.

Atunci au fost răniți căpitanul Adrian Stănescu și încă un militar. Martori la tot ce-am relatat cu privire la acest incident sînt foarte mulți. Exemplific pe: colonelul Nicolae Alexe, colonelul Vasile Zlat, colonelul Gheorghe Oncescu, căpitanul magistrat Florin Olteanu, locotenent-colonelul Marin Istrate, maiorul Adrian Ioanid, maiorul Marian Buinceanu, plutonierul adjutant Nicolae Hariga, maistrul militar Vasile Ene, plutonierul adjutant Teodor Zaharia, sergentul Gheorghe Drăghici s.a.

Mai menționez că a fost o greșeală intenționată, chemarea unei asemenea forțe ca a mea în Capitală, mă refer la com-

punerea coloanei și la genul de luptă care urmă să se ducă. Luptă de stradă. A fost chemată pentru "lauda" domnului Nicolaescu, pentru a crea haos, spaimă și diversivune.

"Strategii Revoluției" au știut ce fac. Trebuia să mi se spună atît: "Trăgători izolați" - nu teroriști - trag în populație și, cu 200 de militari, plus compania de cercetare, "curățăm" fiecare stradă și bloc, de la Băneasa și până la Televiziune și din alte locuri "fierbinți". Ce să fac cu tancurile, cu tunurile, cu mitralierele grele? Să dărâm blocurile în care erau oameni?

Întreaga dezordine a fost bine gândită. O regie perfectă. Diversivune și haos. Doar aveau pe cineva expert în regie...

În continuare, subliniind ideile care atestă regia acelei "Revoluții", mai clar spus "lovitură de stat", cine a condus-o, cum au manipulat oamenii, Armata și alte forțe. Oameni care și-au pătat mîinile de sînge nevinovat, dintre care unul a fost în fruntea statului român, Ion Iliescu.

Viața a făcut să lucrez în diferite domenii, chiar în cele numite "speciale". Întîmplător, mi-am aruncat o privire și pe celebrul dosar de urmărire informativă cu numele de cod "Corbii".

Cine credeți că apărea în dosar alături de generalii Serb, Militaru, Vasile Ionel, Keller Paul? Domnii Iliescu, Mazilu, Gelu Voican-Voiculescu și alții.

De ce a fost chemat colonelul Gheorghe Trosca, șef de Stat Major la USLA în '89, în fața MAPN și împușcat? Pentru că, printre altele, a instrumentat "Dosarul Corbii".

"Corbul" (generalul Militaru) și alții nu l-au iertat.

Păcat. Era un mare patriot. L-am cunoscut personal. Și-a slujit țara cu credință.

Oare asta să fie soarta militarilor patrioți? Unii împușcați, alții aruncați în închisori? Iar comandanți care au tras la Timișoara, unii, iar alții, care au călcat în zilele de 21-22 decembrie '89 demonstrații cu TAB-urile, acum sînt generali cu trei și patru stele în fruntea Armatei Române.

Era mare haos, dezordine, diversivune. Am ordonat să se încercuiască Televiziunea cu personal și blindate pe aliniamentul străzilor Dorobanți, Zambaccian, Pangratti.

Afară, la interval de 2-3 minute, se auzeau împușcături izolate, seci, și lângă noi mai cădeau câte un civil, câte un militar.

La Televiziune, în noaptea de 22/23 decembrie am avut primul soldat împușcat mortal și alți 4 militari grav răniți. Soldatul-erou ucis se numea Costel Crap. Iar printre răniți era soldatul Ștefan Gunie, lovit de 4 gloanțe. Speriat că nu sînt și eu "mască" în alb, noaptea, ca dl. Sergiu Nicolaescu, m-am lipit de dumnealui și am putut fuma liniștit. Eram, lângă dumnealui, în deplină siguranță. Atunci când a introdus mîna în buzunarul de la pantaloni i-am văzut la șold un pistol Magnum 44 (mă pricep foarte bine la arme), mare, argintiu, de toată frumusețea.

La un moment dat mi-a spus: "Mergem la etajul XI, la guvern, la ordine".

Am întrebă contrariat: "Care guvern?"

"Vei vedea" - mi-a răspuns, și a mormăit ceva de conducători. Am plecat, pentru protecție, cu doi militari: sergentul Gh. Drăghici și soldatul Ștefan Istrate.

Eram convins că "teroriștii" trag intens asupra "revoluțio-

narilor", care de ore întregi dirijau și transmiteau Revoluția în direct.

Credeam că în sediul Televiziunii vom umbla târâș. Dar mă înșelasem. Am urcat pe jos cele 11 etaje.

În Televiziune era o liniște și o organizare desăvârșită. Se vedea clar că fiecare știe ce face. Nici urmă de glonț tras în Televiziune, asupra Televiziunii.

Se trăgea, din ce în ce mai des, însă asupra oamenilor din stradă. Oameni, dintre care au murit destui cu gândul la libertate, la democrație, pentru Revoluție, pentru dreptate. Nu trăgeau "teroriști" lui Nicolae Ceaușescu, cum se anunță intens. Ei l-au părăsit cu toții.

Trăgeau "revoluționarii" lui Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican-Voiculescu și alții.

Trăgeau pentru victoria Revoluției, ca Nicolae Ceaușescu să moară cât mai repede, pentru crearea de panică și necunoscut. Trăgeau în adevărații revoluționari.

Am ajuns la etajul XI al Televiziunii și am intrat într-o încăpădere.

Acolo se găseau: domnii Ion Iliescu, Dumitru Mazilu, Petre Roman, Gelu Voican-Voiculescu, Cazimir Ionescu și alte 2-3 persoane. Era liniște și organizare perfectă. Mulți intrau cu niște bilețele în mână, le arătau celor de la masă, apoi ieșeau.

La un moment dat, Ion Iliescu și Gelu Voican-Voiculescu i-au spus cuiva pe un ton foarte răstit: "Stai, domnule, nu dăm asta acum. Știrea asta. Nu le încăleca. O dai peste 20 de minute!"

După aceea, Sergiu Nicolaescu le-a spus: "Am venit cu comandantul de la Ploiești. Știți, cel de care v-am spus mai de mult. Ce facem?" Petre Roman a exclamat, ironic: "Hai, domnule comandant, te așteptăm de șase ore. Cum slujești Revoluția? Ai 5.000 de blindate și nu vrei să ne dai și nouă?"

Mazilu mi-a făcut semn să înaintez în fața lui. Era în centrul mesei. Pe un ton amabil, îmi ordona, practic: "Domnule căpitan - plecasem tovarășe căpitan de la Ploiești, acum eram domn la București - dai o companie la Palat, o companie la Gară, o companie la MAPN, o companie."

L-am întrerupt: "Sunteți domnul Mazilu, nu? V-am văzut la televizor până să plec. Nu pot dispersa forțele cum vreți dvs. Regimentul este o celulă care luptă sub comanda mea, nu am legături radio viabile, care să-mi permită să comand unități larg dispersate. Ordinul a fost să vin cu toate forțele, aici!"

M-a întrerupt, spunând supărat: "Noi te-am chemat. Dumneata ce-ai înțeles? Să comentezi? Sergiule, pe cine ai adus? Timpul trece!"

Atunci i-am răspuns: "Nu aveți nici dreptul și nici autoritatea să-mi comandați. Vă rog să-mi faceți legătura cu generalul Gușă". La telefon era "de serviciu" un căpitan, Paul Jerbas, fost coleg cu mine în Școala Militară. El, am aflat ulterior, dezertase de la unitatea unde lucra (Spitalul Militar) și a venit pe post de "telefonist" al conducătorilor Revoluției, la etajul XI al Televiziunii.

Pentru merite deosebite în munca de "telefonist", pentru că era părtaș la "adevăr", mai târziu a fost numit în funcția de Secretar general al viitorului guvern din primul mandat FSN.

DI. Mazilu, încurcat în zelul lui de fermitate, mi-a spus: "Vorbește cu ministrul Apărării, generalul Militaru".

I-am răspuns că generalul Militaru este în rezervă și nu are nici un fel de competențe în comanda Armatei.

Atunci, foarte nervos, a strigat la mine: "Băi, căpitane, nu execuți ordinul guvernului? Te arestează!"

Eu am arătat de multe ori în cariera mea că sînt un militar nedus la biserică. Așa am procedat și atunci.

Le-am ordonat celor doi militari care erau cu mine să introduc glonț pe țevă, am scos pistolul și am spus: "Care

guvern, bă? Eu nu știu de nici un guvern. Pe cine arestezi, pe mine? Fă-mi urgent legătură cu generalul Gușă. Unde m-ați adus, d-le Sergiu? Să fiu arestat?"

Sergiu Nicolaescu mi-a sugerat că este bine să execut ordinele d-lui Mazilu, ale guvernului. I-am răspuns că eu nu execut decât ordinul șefilor mei, dar întrucât nu am legătura cu ei, vreau să vorbesc cu generalul Gușă, cu el aveau legătură.

Toți erau împietriți de atitudinea mea, dar mai mult de cele două pistoale mitralieră, așintite asupra lor.

Paul Jerbas mi-a făcut legătura cu generalul Gușă, care m-a întrebat unde sînt și ce forțe am cu mine, ordonându-mi să mă duc la Otopeni, pe aeroport, să pun ordine acolo, specificînd: "Vezi că aerogara este ocupată de teroriști, care au luat ostateci. Prea multe nu am timp să-ți spun. Am încredere în tine, Nicolescule. Bine că m-ai sunat, nu avem forțe acolo. Blochezi pistele, nu se aterizează, nu se decolează. Pentru siguranță, ni-meni".

L-am rugat să repete ordinul, ca să-l audă și Paul Jerbas și să-l poată comunica "guvernului".

M-a întrebat: "La care dracu' guvern ești? Eu sînt la dracu', la CC". Apoi am părăsit încăpădere, amenințîndu-i cu armele pe cei amintiți mai sus.

Toți mă priveau urît, dar la nici unul n-am simțit atîta ură în privire ca la Ion Iliescu. Sergiu Nicolaescu a venit după mine pină jos, unde mi-a spus, nervos: "M-ai făcut de râs! Ți-ai ratat cariera (chiar că după opt ani am ratat-o, mi-au plătit cele de atunci). Nu pleca la Otopeni. Vei avea pierderi mari. Aici e «locul» important unde este guvernul. Rămâi aici. Voi aranja eu totul".

"Vă rog să mă lăsați în pace. Plec la Otopeni, unde am primit ordin. M-ați încurcat destul până acum. Ce este cu acest guvern?"

"Sînt noua Putere, mi-a răspuns. Dă-mi un TAB să mă ducă până acasă".

"Nu vă mai dau nimic. Plec la Otopeni". Și am plecat. Am dat ordinele de deplasare necesare.

Relatez, în continuare, punctînd faptele și situațiile din care a reieșit că cei care trăgeau erau chiar oamenii celor din acel "guvern" de la TVR. Am ajuns pe Aeroportul Otopeni, chiar în sediul Flotilei 50 Specială, la comanda căruia erau coloneii Tenie și Tudose.

Aici am fost, până pe 9 februarie '90 comandantul Forțelor de Sud ale Aeroportului Otopeni.

Am avut în subordine: forțele mele, Flotila 50 Specială, Regimentul 10 Aviație-Transport, un batalion de tancuri din R.2.Mc. și un batalion de parașutiști de la Buzău - Bobocu.

Am ajuns pe Aeroportul Otopeni pe 23 decembrie '89, la orele 11,00. Am organizat o apărare circulară, pe trei cercuri concenrice. Aici, "teroriștii" n-au putut intra. Dar în perioada 23 decem-

brie 1989 - 1 ianuarie 1990 ne-au hărțuit cu focuri de arme automate zi de zi, dar mai ales noaptea.

Simțind pe pielea lor riposta de foc a regimentului de sub comanda mea și a forțelor din subordine s-au liniștit.

Aflînd apoi cine sînt, i-am lăsat să-și care morții, au cărat vreo 15, și am tras fără somație, fără milă.

Veneau cu mașini Dacia și trăgeau din mers, apoi fugeau cînd cercetașii mei i-au urmărit cu blindatele speciale.

În final, văzînd ce pățesc, încercînd să creeze diversiuni pe Aeroportul Otopeni, s-au lăsat păgubași.

În urma, să zic așa, a încăierărilor de foc avute cu "teroriștii", într-o zi cercetașii mei au prins unul. Era până în 27 decembrie '89.

L-au adus la mine. Martori sînt locotenent-colonelul Ștefan Gavadia, locotenent-colonelul Gheorghe Ariciu, căpitanul Dan Jugănar, maiorul Marian Buinceanu, sergentul-major Mihail Olteanu, plutonierul adjutant Mihai Malanca, sergentul Gheorghe Drăghici.

urmă. A afirmat că șeful lui, al lor, un grup, era un inginer, nu-i mai rețin numele, dar că au șefi mari - actualii conducători.

A pronunțat numele lui Ion Iliescu, Gelu Voican-Voiculescu, Petre Roman, Nicolae Militaru, Dumitru Mazilu.

Atât a spus, și a întrebat dacă mai vreau alte lămuriri.

Devenise stăpîn pe el. Avea și de ce. M-am gîndit la "acel Guvern", care mi-a spus că mă arestează.

L-am întrebat de ce trage în oameni. A răspuns: "Tragem în cine trebuie, unde trebuie, ca să fugă sau ca să moară Ceaușescu".

Efectiv am înghețat. Aveam de-a face cu oameni organizați, cu oameni din "guvern", care îmi puteau "schimba" soarta oricînd.

Sergentul Drăghici a auzit tot. Le-am povestit tot și plutonierului adjutant Mihai Malanca și sergentului-major Mihail Olteanu. Malanca mi-a fost coleg de școală.

Le-am ordonat să nu spună nimănui, dacă țin la familiile lor.

M-am gîndit, iar, la chemarea mea televizată: "În cât timp, în caz de nevoie, ajungi în Capitală?" Sergiu Nicolaescu. 12 grenade ofensive. Pușcă cu lunetă și amortizor. Guvernul de la Televiziune. Teroriștii și cine le erau șefi. Mă numeau ministrul Apărării. "El e comandantul de care v-am spus. L-am adus" - "Dacă îmi dai drumul, am eu grijă, vorbesc cu șefii mei".

Am înțeles în ce "joc" intrasem. Cărui "joc" îi fusese instrument greu. Mă temeam pentru familia mea. Familie care acum suferă de foame.

În perioada 28 decembrie - 30 decembrie '89 militarii cercetași ai actualului maior Dan Jugănar au executat foc, cu mitralierele de pe TAB-ul de cercetare, asupra unei căruțe cu trei indivizi în ea, care nu s-au supus somațiilor.

Se îndrepta către pădurea situată la sud de localitatea Otopeni. Unul dintre ei a fost rănit, nu grav, în zona abdomenului, iar unul din cei a fost împușcat mortal. În căruță erau două lăzi cu muniție pentru pistol-mitralieră calibru 7,62 mm. I-am interogat la fel de "eleganț", pe rînd, pe toți trei.

Știam acum cu cine am de-a face, ai cui oameni sînt.

Eram curios ce-mi vor spune. Dacă voi află aceleași date, sau alte informații. Doi n-au scos o vorbă, celui de-al treilea, celui rănit, i-am spus: "Dacă nu spui adevărul legat de ce te-am întrebat, te las într-un transportor și te țin acolo până se scurge tot sângele din ține. Se merită?" Am și dat un ordin, în acest sens, plutonierului adjutant Nicolae Hariga.

În final, a spus: guvern, democrație, Mazilu, Gelu Voican, Iliescu și încă trei persoane necunoscute. Cei de lângă mine au înmărmurit.

Maiorul Dan Jugănar, maiorul Marian Buinceanu, plutonierul adjutant Nicolae Hariga. Le-am spus că, dacă țin la familiile lor, să tacă. Și că eu știam, de cînd am fost chemat prin apelul lansat de Televiziune, și să aibă încredere în mine, că totul va fi bine.

De capturarea celor trei au aflat și coloneii Tenie și Tudose, cei care comandau Flotila 50 Specială.

Le-am comunicat că a fost vorba de o confuzie, că erau revoluționari. Le-am dat drumul. Mai exact, au fost însoțiți de militari de la Flotila 50 Specială la Parchetul Militar București. Am înțeles, apoi, că nu au fost luați în evidență și că li s-a dat drumul, din lipsă de probe.

- va urma -

UN CAZ MARCA „ELODIA” ...

Episodul XXVI

Mapa de lucru

- urmare din nr trecut -

Vinovățiile avocatului apărării, domnul Wolkind, reclamate de Robert în Instanța Superioară de Apel!

Am încheiat episodul trecut în investigarea cazului lui Robert Ekaireb, condamnat pe viață pentru acuzația de crimă împotriva propriei soții, doamna Li Hua Cao, cetățean de origine chineză.

Deși în Justiția engleză, la o condamnare pe viață, există posibilitatea eliberării condiționate după 15 ani executată la zi, totuși, judecătorul din instanța de fond, domnul Nicholas Cooke, a „oferit” această posibilitate abia după 22 de ani de executare a pedepsei.

După decizia juraților de vinovat și dozarea pedepsei de către Președintele instanței, singurul argument fezabil în instanța superioară de apel a fost că domnul avocat ales și angajat Wolkind nu a pregătit apărarea în mod corespunzător, argument cam anemic în opinia mea, care nu poate schimba o asemenea condamnare foarte grea.

De fapt, ce i se impută domnului avocat Wolkind ???

1. Poziția înainte de proces:

a. Procesul a fost programat inițial pe 7/8 octombrie 2013 dar a fost mutat pe 21 octombrie 2013.

Pe 10 octombrie 2013, dl. Wolkind l-a anunțat pe apelant că prima discuție va fi pe 14 octombrie 2013. Într-un mail din 9 octombrie 2013, dl. Kaze a anunțat că era îngrijorat de faptul că „era departe de a se găbi și nu era preocupat de ceea ce era evident”.

b. Îngrijorarea domnilor Kaze și Skelley era că se discutase inclusiv concedierea d-lui Wolkind.

S-a pus în discuție posibilitatea ca dl. Skelley să preia cazul. Punctul de vedere al d-lui Skelley a fost că nu poate să facă acest lucru, deoarece nu a mai apărut singur într-un caz de o asemenea dimensiune și complexitate.

c. Pe 23 octombrie 2013 cazul a fost amânat din nou pentru 31 octombrie 2013. Discuțiile zilnice nu s-au purtat așa cum a promis dl. Wolkind apelantului. A fost înregistrată doar una. Jurnalul dl. Wolkind consemnează mai multe discuții în alte spețe și chiar o apariție în instanță, dar pe un alt caz.

2. Cursul evoluției cazului acuzării:

a. Pe 31 octombrie 2013, a început procesul. S-a depus o cerere înainte de deschidere, prin care se cerea excluderea mărturiei psihologului pe care intenționa să îl cheme acuzarea.

Cererea a fost întocmită în întregime de avocatul asistent. Practic, domnul Wolkind nu a citit materialul, ci doar l-a de-

pus. Cererea a avut succes.

b. Așa cum am menționat, domnului Wolkind nu i s-au adus reproșuri că ar fi ratat punctele corecte ale examinării încrucișate. Din dovezile pe care le-am primit, rezultă că el se baza în mod semnificativ pe avocatul său asistent.

Când apelantul l-a întrebat pe dl. Wolkind de ce nu a pus o anumită întrebare sau nu a folosit o altă abordare, i s-a explicat că era un caz de pledoarie finală. Unele situații arată lipsa de pregătire a d-lui Wolkind la examinarea încrucișată.

De exemplu, la interogarea ofițerului de poliție Vina Barrett, o condamnare anterioară a apelantului pentru deținerea unei arme de atac a fost tratată de parcă nici n-ar fi existat. Așa încât dl. Wolkind l-a pus pe ofițer să citească un fragment, care cuprindea și referiri la condamnarea anterioară, lucru total nerelevant ca acel pasaj să fie citat în mod deosebit. Se pare că dl. Wolkind nu a citit cu atenție documentul, dar acest lucru nu i-a fost imputat.

c. Acceptarea de a răspunde la situația în care acuzarea nu are un caz. Acuzarea a închis cazul mercuri, 27 noiembrie 2013.

Dl. Skelley, în calitate de avocat asistent, împreună cu Tom Little, avocatul asistent al acuzării, s-au întâlnit pentru a se pune de acord asupra faptelor convenite. Dl. Skelley i-a mai spus d-lui Wolkind că nu poate

Dispăruta Li Hua Cao

asista la pregătirea situației de inexistență a unui caz.

Din jurnalul d-lui Wolkind rezultă că Skelley avea un alt proces dimineață la aceeași Curte, însă după-amiaza era organizată o conferință referitoare la caz. Nu a fost o discuție relevantă privind ideea unui caz lipsit de obiect.

d. Dl. Altman, din partea acuzării, a prezentat un document de 17 pagini, motivând de ce cazul are obiect. Dl. Wolkind a trimis și el o cerere scrisă, prefațată de următoarele: „Documentul a fost scris și predat Curții după primirea solicitării acuzării. Apărarea are propriul document, dar e mai ușor acum să răspundem acuzării”.

e. Dl. Wolkind ne-a spus că ceea ce numea „documentul propriu” a fost făcut de el de mână și că nu mai există nicio

copie disponibilă. Dl. Wolkind a considerat că documentul este suficient, iar motivațiile pot fi exprimate și oral. Deși cererile concise sunt încurajate, documentul prezentat Curții a fost lamentabil.

Era un răspuns total inadecvat ca replică la actul pregătit de acuzare. Nu era doar o eroare de judecată, ci o dovadă certă de incapacitate a d-lui Wolkind. În fapt, admitând apelul, nu se schimba nimic dacă s-a acceptat că există un caz așa cum a decis judecătorul.

f. Pe 4 decembrie 2013, dl. Wolkind a deschis pledoaria apărării. Pledoaria a fost în mare parte critică la adresa acuzării și total dezordonată. Mai conținea și critici neargumentate și nejustificate la adresa domnilor Altman și Little.

Cum poate fi calificată atitudinea Completului de Apel, care se pronunță în felul următor: „În opinia noastră, ni se pare inutil să căutăm date în legătură cu nivelul lui de pregătire privind interogarea martorilor acuzării, asta și pentru că nu au existat critici privind interogatoriul încrucișat.”?

Despre mărturia apelantului, în numărul următor.

**Prof. Univ. dr.
Florentin
SCALEȚCHI**

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A DREPTURILOR OMULUI

VIAȚA CA O LUMINĂ

Viața ca un cântec,
Viața ca o respirație a nopții
pe un șir de lacrimi,
Viața ca o bucurie
rănită, din când în când,
de așchiile
nerotunjite ale timpului,

Viața ca un strigăt sub tiparele primăverii
Și ca o fluturare de muguri sub geana nopții,
Viața, un fior nesfârșit sub povara zăpezii,
Viața ca o lumină
Și ca un surâs etern al unei clipe duse.
Credeti-mă, viața o știu, o respir, o măsoar,
o-nțeleg și o îndemn să mă aibă
într-o sete de pulbere albă.

Ilie GORJAN

10 Decembrie 2017

AGENDA OADO

Marti, 7 noiembrie a.c., a avut loc, la sediul instituției Avocatului Poporului, o întâlnire cu mai multe organizații non-guvernamentale, printre care enumerăm: „SIRDO”, „FACIAS”, „Desenăm Viitorul”, „Forumul Român pentru Refugiați și Migranți”, „Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului”.

La întâlnire a participat și Avocatul Poporului, domnul ministru Victor Ciorbea.

Tema generală a întâlnirii a reprezentat-o modalitatea de colaborare dintre instituția Avocatului Poporului și organizațiile partenere, prin schimburi de idei, propuneri de ameliorare a parteneriatelor și eventuala extindere a domeniilor de colaborare.

A fost menționată și existența unui proiect de act normativ de modificare a legii de organizare a instituției Avocatului Poporului, aflată la Senat, în calitate de cameră decizională.

În ce privește organizația noastră, s-a reușit semnarea actului adițional de prelungire a protocolului de parteneriat, pe o durată nedeterminată, și nu prelungită anual, ca până în prezent.

Marti, 21 noiembrie a.c., a avut loc, la Palatul Culturii din Ploiești, lansarea volumului „Cartea fără nume”, în prezența autorului, dl. Lucian Avramescu, reputat scriitor, poet, jurnalist, directorul agenției de presă „AM Press”.

Lansarea volumului a fost precedată de interpretarea unui act din piesa „Să nu furi niciodată o mireasă”, interpretată de actori de marcă ai Teatrului „Toma Caragiu” din localitate.

La eveniment au participat numeroși invitați, oameni de artă, reprezentanți ai structurilor administrative locale, parlamentari, membri ai Baroului Prahova, ziariști, oameni de televiziune.

O delegație a Organizației pentru Apărarea Drepturilor Omului, condusă de președintele ei fondator, dl. Prof. Univ. dr. Florentin Scalețchi, vechi prieten al autorului, a acordat acestuia placheta de onoare a Organizației „Medalia de Aur Apărătorul Drepturilor Omului” - cu diagonală.

Joi, 7 decembrie a.c., o delegație a Organizației pentru Apărarea Drepturilor Omului, condusă de președintele ei fondator, prof. Univ. dr. Florentin Scalețchi, a participat la dezbaterile cu tema „Eroarea judiciară – remedii internaționale și Cutea cu jurați”, organizată la Palatul Parlamentului de către Societatea Română pentru Drepturile Omului.

Discuțiile au fost moderate de av.dr. Artin Sarhizian și au suscitât un viu interes din partea celor prezenți, fiind abordate multiple aspecte ale subiectelor, de la cele de esență pur juridică până la implicațiile sociale și psihologice.

În cuvântul său, președintele OADO a ținut să sublinieze că în România justiția este „o batjocură”, în situația când eroarea judiciară poate fi impusă prin influența politicului, făcând referire la protocoalele secrete încheiate între SRI și DNA ori prin șantaj sau poate fi provocată de reaua credință a magistratului.

Totodată, a amintit și de posibilitatea ca eroarea să se datoreze incompetenței și necunoașterii legii, situații de asemenea foarte grave.

Domnul președinte fondator a amintit și de unele declarații cinice ale unor foști miniștri ai Justiției, „Justiția costă, domnilor!”, cu alte cuvinte, așa se justifică veniturile mari ale magistratilor (judecători și procurori), mai ales că unii judecători au ajuns să se considere mai presus de lege.

Referitor la cel de-al doilea subiect, domnia sa a afirmat că, încă din 1990 a militat pentru introducerea curții cu juri în circuitul juridic românesc, la fel ca în perioada interbelică; în opinia domniei sale, această instituție ar acționa ca un filtru iar magistratii ar chibzui mai atent la judecarea unui dosar.

În funcție de posibilități, urmează ca astfel de manifestări să se organizeze periodic, pe marginea unor teme de actualitate, în care societatea civilă să-și spună cuvântul pe marginea respectării drepturilor fundamentale ale omului.

**Gabriel
MIHALACHE**

PUBLICITATE
monitor.oado@gmail.com

Consiliul Constituțional din Franța: „Procurorii trebuie să fie subordonați Ministerului Justiției”

Consiliul Constituțional din Franța a stabilit ieri că prevederea legală potrivit căreia procurorii sunt subordonați Ministerului Justiției este perfect constituțională, informează **Liberation**.

Printr-o sesizare adresată Consiliului Constituțional, Uniunea Sindicală a Magistraților (USM) din Franța a semnalat că există riscul ca Executivul să intervină în anchetele judiciare, din cauza unor prevederi legale ce, aparent, nu se corelează:

„Magistrații din parchete se află sub conducerea și controlul șefilor ierarhici și sub autoritatea Ministerului Justiției” (Art.5 din Ordonanța nr. 8-1270 din 22 septembrie 1958);

„Președintele Republicii este garantul independenței autorității judiciare” (art.64 din Constituția Franței);

„Orice societate în care nu este determinată separarea puterilor, nu are Constituție.” (art.16 din Declarația drepturilor omului și ale cetățeanului din 26 august 1789).

Consiliul Constituțional din Franța, organism similar Curții Constituționale din România, a respins sesizarea USM, ca nefundată.

Consiliul Constituțional a precizat că articolele de lege mai sus enumerate nu sunt incompatibile între ele, ci „asigură o conciliere echilibrată între principiul independenței autorității judiciare și prerogativele Guvernului”.

Membrii Consiliului Constituțional au stabilit că procurorii, care sunt și ei magistrați, fiind subordonați Ministerului Justiției beneficiază de o independență strictă față de puterea politică.

În Codul Penal francez există articolul 30 care împacă toate taberele: pe de o parte, „Ministerul Justiției poate adresa Ministerului Public instrucțiuni generale în materie de politică penală”, însă, pe de altă parte, el „nu poate adresa magistraților din parchete niciun fel de instrucțiuni referitoare la cauza particulară.”

În comunicatul său de presă, Consiliul Constituțional din Franța „reamintește că, în conformitate cu articolul 20 din Constituție, Guvernul determină și conduce politica Națiunii, în special cea care privește domeniile de acțiune ale Ministerului Public.

Potrivit primului alineat din articolul 64 al Constituției, «Președintele Republicii este garantul independenței autorității judiciare», iar Consiliul Constituțional consideră că astfel derivă independența autorității judiciare, din care și procurorii fac parte, un principiu potrivit căruia urmărirea penală este exercitată în mod liber, căutând să protejeze interesele societății, acțiunea ei în fața instanțelor.

Decizia citează, de asemenea, dispozițiile articolului 64 din Constituție, potrivit căruia «judecătorii sunt inamovibili», precum și al șaptelea alineat din articolul 65 din Constituție privind condițiile de numire a judecătorilor și procurorilor și exercitarea puterii disciplinare împotriva acestora.

Consiliul Constituțional consideră că, din ansamblul aceste dispoziții, rezultă că textul Constituției consacră independența procurorilor, care derivă din libera exercitare a acțiunii lor în fața instanțelor, că această independență trebuie să fie compatibilă cu prerogativele Guvernului și că nu este asigurată prin aceleași garanții precum cele aplicabile judecătorilor”, precizează Consiliul Constituțional al Franței.

Alexandra RIZEA

activenews.ro 9 Decembrie 2017

SUNĂ CUNOSCUT?

O modificare a legilor justiției care permitea Parlamentului de la Kiev să-l demită pe șeful DNA-ului ucrainean a fost RETRASĂ, după ce SUA și FMI au amenințat Ucraina cu represalii în caz de adoptare

Legea care ar fi permis Parlamentului de la Kiev să-i demită pe șefii DNA-ului local și ai altor instituții din Procuraturii, nu va mai fi discutată de legislativ, după ce SUA, UE și Fondul Monetar Internațional și-au exprimat dezacordul cu posibila ei adoptare, informează **Unian.info**.

Fostul asistent adjunct pentru Rusia, Ucraina și Eurasia al Secretarului Apărării, Michael Carpenter, a spus ieri că va recomanda Guvernului SUA să taie toată asistența pe care o oferă Ucrainei dacă Parlamentul acestei țări va vota o lege care-i va permite legislativului să preia controlul asupra NABU (Direcția Națională Anti Corupție a Ucrainei) și-l va de-

mite pe șeful acesteia, Artem Sytnyk, precizează sursa citată.

„Dacă Rada va vota să-l demită pe șeful Comitetului Anticorupție și șeful NABU, voi recomanda tăierea oricărui ajutor guvernamental, inclusiv pe domeniul securității, pentru Ucraina. Este o rușine”, a scris Carpenter pe Twitter.

În acest moment, liderii formațiunii președintelui Petro Porosenko și ai Facțiunii Frontul Popular, au adus niște amendamente legilor care guvernează activitatea NABU astfel încât să fie adusă spre controlul Parlamentului.

Documentul propune ca Parlamentul Ucrainei să poată adopta moțiuni de cenzură împotriva șefului NABU, a Procurorului General, Procurorului general adjunct, precum și a altor instituții ale Ministerului Public din țara vecină.

De asemenea, o moțiune de cenzură asupra acestor persoane poate fi inițiată inclusiv de Președintele țării, de Guvern sau la inițiativa a cel puțin o treime din parlamentari.

O poziție asemănătoare cu a lui Michael Carpenter a avut și Fondul Monetar Internațional, care și-a exprimat „îngrijorarea” față de posibilele modificări legislative care ar afecta „independența justiției”.

În România, atât Ambasada SUA de la București, cât și Departamentul de Stat și-au exprimat dezacordul față de adoptarea modificării legilor justiției de către coaliția de guvernământ, considerând că ar fi afectată „lupta anticorupție”.

Andrei NICOLAE

activenews.ro 7 Decembrie 2017

Senatul Australiei a votat pentru legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex

Amendamentele care prevedeau PROTECȚIA celor care refuză să officieze mariaje gay NU au trecut.

Senatul australian a aprobat proiectul de lege privind căsătoriile între persoane de același sex. Proiectul de lege a trecut fără probleme de Senat, cu 43 de voturi „pentru” și 12 „împotriva”, fiind primit cu ovații, în stradă, de comunitatea LGBT.

Senatorii au respins amendamentele liderilor conservatori din forul legiuitor care ceruseră protecție pentru persoanele care refuză să officieze căsătorii între homosexuali sau care nu doresc să facă aranjamente florale sau torturi pentru nunțile gay, scrie **LifeSiteNews**.

De asemenea, au fost respinse încercările de a acorda libertate religioasă reprezentanților clerului care refuză să officieze căsătorii între persoane de același sex. Senatorii au respins până și amendamentele care prevedeau dreptul părinților de a alege să își retragă copii din școlile publice care promovează homosexualitatea.

Legea va ajunge săptămâna viitoare în Camera Deputaților, iar premierul australian vrea să o vadă adoptată până pe 7 decembrie.

În urma unui referendum prin poștă, cu rol consultativ, aproximativ 63% dintre australieni s-au declarat în favoarea căsătoriilor între persoane de același sex.

Contestatarii legalizării căsătoriilor homosexuale au avertizat în repetate rânduri că un astfel de act normativ va trebui să includă protecția pentru libertatea de conștiință și religie.

Arhiepiscopul catolic de Sidney, Anthony Fisher s-a declarat, de altfel, „profund dezamăgit” de rezultatele referendumului național, profetind „destrucurarea căsătoriei și a familiei tradiționale în Australia”.

Ștefania BRÂNDUȘĂ

activenews.ro 30 Noiembrie 2017

Un bărbat care a strigat „Allahu Akbar!” la granița cu Franța, împușcat de poliția spaniolă

Poliția spaniolă a deschis focul asupra unui francez, aparent dezechilibrat mintal, care striga „Allahu Akbar” (Allah e mare! - n.red.) la un punct de trecere a frontierei, la granița cu Franța, răbindu-l în zona șoldului, au anunțat sâmbătă forțele de ordine spaniole, relatează AFP.

Bărbatul de origine marocană avea asupra sa „un obiect” despre care polițiștii au crezut că este o armă, a precizat poliția catalană, care a exclus pista teroristă.

Suspectul se afla cu o femeie într-un vehicul înmatriculat în Franța la punctul de trecere a frontierei din orașul La Jonquera când atitudinea sa ciudată a alertat o patrulă a Guardia Civil, care a cerut întăriri poliției catalane.

„Polițiștii i-au cerut de mai multe ori să se oprească, au tras în aer pentru a-l intimida, însă el a continuat să înainteze și polițiștii l-au împușcat în șold”, a mai spus el.

Bărbatul, care s-a dezbrăcat, părea să aibă probleme mintale. El a fost internat într-un spital și a fost operat, a spus sursa citată.

Guardia Civil a anunțat că viața bărbatului nu este în pericol și că o anchetă a fost deschisă în acest caz.

Ștefania BRÂNDUȘĂ

activenews.ro 18 Noiembrie 2017